

ESPÈCIES SUBVENCIONADES

nº 95 març 2009- donatiu 1,50 euros

Editorial	pàg 3	Economia	pàg 13-17
Pàgines centrals	pàg 10-12	Entrevista amb José Martins	
Crisi i dona			
Política	pàg 4 i 5	Internacional:	pàg 18-20
Eleccions a Euskadi i Galiza		Vaga General a Guadalupe i Martinica	
Sindical	pàg 6-9	Suplement:	
O lluita o crisis		Turquia avui	
Referèndum a Seat			
En defensa de l'ensenyament públic			

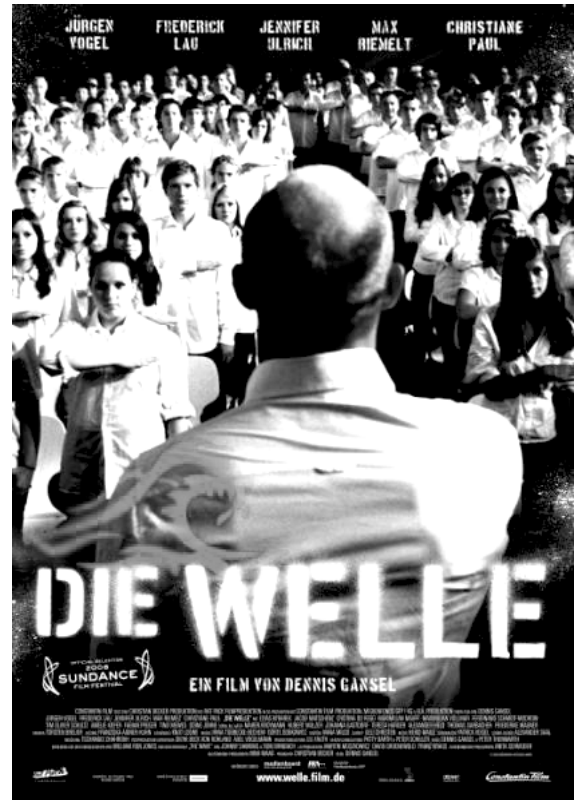

***La ola (Die Welle)*, del director alemany Dennis Gansel.**

Un professor d'institut de l'Alemanya d'avui, durant la setmana de projectes, ha d'explicar els règims totalitaris, i decideix fer un experiment amb els seus alumnes, una mena de simulació perquè entenguin com n'és de fàcil deixar-se arrossegar i caure en el parany dels sistemes polítics d'aquestes característiques.

Aquesta idea està basada en un fet real ocorregut en un institut de Califòrnia: els alumnes d'un professor d'història no entenien que molts alemanys defensessin no haver-se assabentat que el règim de Hitler massacrava jueus, així que aquest professor –Ron Jones– va instituir a la seva classe un règim d'extrema disciplina anomenat “La tercera ola”, va restringir les llibertats als seus alumnes i els feia formar i sentir-se com si fossin una unitat. L'experiment va durar només 5 dies: astorat, el professor ho va haver de tallar perquè els alumnes van començar a espiar-se uns als altres i a instigar aquells que no volien formar part del seu grup.

El director Gansel, també guionista del film, ha traslladat la història a l'actualitat i la pregunta que planteja és: pot repetir-se un règim de les característiques del Tercer Reich? El fet que els ho preguntis als alemanys no pressuposa que la pel·lícula parli només d'aquest país, l'exemple està plantejat de manera molt pedagògica i clara, i serveix per a qualsevol indret del món, i per a qualsevol mena de tirania. La disciplina i l'obediència cega, així com la seguretat que dona la pertinença a un grup són els eixos que van conformant un

moviment difícil de controlar.

Entretinguda, dinàmica, vital i molt creïble. No cal dir que a Alemanya va ser el film més vist quan es va estrenar.

Necessària.

Rubianes, solamente adéu

El passat 1 de Març va morir Pepe Rubianes. Des d'aquestes pàgines volem donar el nostre comiat a un actor que ha aconseguit sobreviure en un mitjà plagat de precarietat i nepotisme, fent-se un lloc en els afectes d'un públic que, malgrat no ser majoritari, sí ha estat creixent i heterogeni. Més conegut últimament pels seus dards verbals contra la dreta espanyolista (per exemple en la polèmica provocada per la seva frase “la unitat d'Espanya em sua la polla”, que va suposar el fulminant final del seu projecte teatral sobre la mort de Lorca), Rubianes va aconseguir durant anys mantenir l'atenció i guanyar-se el riure del seu públic amb un humor intel·ligent i ple d'ocurrències, exhibint una gran facilitat per a derivar a l'absurd i l'excessiu tant els llocs comuns del pensament dominant com els fets de la vida quotidiana. No podem parlar d'un gran creador ni d'un artista que hagi donat alguna il·luminació extraordinària sobre l'època o algun aspecte particular de la realitat; però sí d'algú que ha resistit la marea dels temps que corren sense perdre la dignitat o la independència creativa. La seva crítica es va limitar a manifestacions individualistes davant les evidents agressions del sistema polític i econòmic. Humor defensiu, com mínima resposta des de l'individu a les creixents agressions socials. Faltava sempre aquella gotad'esperança que transmeten les grans obres dels autors de les quals aposten per un camí cap al canvi. Però el seu va ser un individualisme lúcid, que no va claudicar, en contrast amb molts dels seus companys i companyes de professió, a la poltrona o el funcionarisme cultural o televisiu, ni a l'escepticisme pessimista tan en voga. No sabem quina hauria estat la seva evolució davant els canvis que sens dubte es produiran en la consciència social actual; però queden per al record les seves bromes sobre el treball alienat, sobre la banca i els plans de pensions, sobre el sexe i sobre tòpics com ara déu i el diable; bromes dites en uns anys en què el conformisme es va convertir en la norma, i la mediocritat en el resultat del creixent control del benefici ràpid i dels buròcrates estatals sobre les arts escèniques.

Davant dels resultats electorals, el Govern Zapatero surt debilitat. La pèrdua del Govern de la Xunta a mans del PP és un cop que ja ha provocat dimissions al PSG.

Contradictòriament, els bons resultats electorals del PSE al País Basc, que permeten per primera vegada guanyar la lehendakaritza, li suposen al Govern Zapatero la pèrdua d'una majoria parlamentària a les Corts per a la qual comptava amb el suport del PNB. Això obliga al Govern del PSOE a trobar nous suports amb els quals recomposar aquesta majoria. Les opcions són molt limitades i apunten a comptar amb els vots de CiU o almenys d'ERC. Però per aconseguir aquests vots, aquests partits posen com a condició la resolució del sistema de finançament per a Catalunya, i sense aquest acord -que avui està molt llunyà-, és impensable que obtingui aquest suport. Davant aquesta possibilitat i amb la crisi que colpeja fort, no serien descartables eleccions anticipades a mig termini.

Els resultats del PP salven Rajoy d'una nova crisi interna. A Galiza recupera la majoria absoluta i amb ella la Xunta, després de quatre anys de decepció del bipartit. A Euskadi malgrat uns resultats desastrosos, el PP té la clau per permetre al PSE el govern basc i la possibilitat de condicionar des de l'ombra la seva acció futura. Les europees seran decisives per clarificar aquest panorama.

Amb l'església hem topat

Novament l'Església encapçala una campanya contra la Llei de l'avortament sota el lema "pel dret a la vida". Resulta insultant que una institució que en nom de la defensa dels seus dogmes i interessos va recórrer en el passat a tota forma tortura i assassinats, que va posar a Franco sota pal·li, va beneir com a croada el seu aixecament feixista i va consagrar les desenes de milers d'execucions de "rojos, separatistes i maçons", avui vulgui donar lliçons de moral i defensa de la vida.

Ratzinger suposa la tornada – o més aviat l'aprofundiment- de l'aspecte més reaccionari de l'església catòlica. La fi de

qualsevol vel·leïtat progressista o democratitzadora. No per casualitat el seu antecessor Joan Pau II el va nomenar el 1981 Prefecte de la "Congregació per a la Doctrina de la Fe" amb l'objectiu prioritari d'acabar amb la Teologia de l'Alliberament. Ratzinger va dictar més de 130 condemnes, la majoria entre aquests corrents progressistes. La "Congregació per a la Doctrina de la Fe" és el nom que Pau VI va donar l'any 1965 a la "Institució del Sant Ofici", és a dir a la "Sagrada Congregació de la Romana i Universal Inquisició", fundada per Pau III en 1542 per defensar l'Església de les heretgies. Es calcula que en aquests llargs cinc segles aquesta institució va assassinar uns 9 milions de persones, la major part després de torturar-les.

Cada estat té el seu aparell intern de "seguretat", Ratzinger era per a l'església catòlica com el director de la CIA o el KGB. Quan aquests personatges són cridats a gestionar els estats, és senyal que s'acosten temps turbulents.

L'Església Catòlica es prepara per a la crisi redoblant el fonamentalisme, el caràcter sectari i la repressió. Una croada al servei del poder capitalista, del poder dels rics del planeta, i aquests interessos i els

dogmes que els preserven es defensen peti qui peti. Ni li importa la mort per SIDA a l'Àfrica, quan davant l'expectació de milions d'africans assegura que el preservatiu facilita l'extensió del virus. Les paraules de Ratzinger porten un missatge de mort per a milions de persones.

Campanyes com la de la Conferència Episcopal contra el dret a l'avortament pretenen imposar el dictat reaccionari de l'església a tots/es, un dictat però que es financia amb milions d'euros de subvencions públiques, uns 5.000 milions anuals, amb centenars d'escoles concertades, d'establiments hospitalaris subvencionats, amb sous directes a capellans, amb exempcions d'impostos, ... I, contradictòriament amb la imatge que sempre pretenen donar uns i altres, l'església mai ha rebut tant diners com amb el Govern Zapatero, que fa un parell

d'anys els apujava el percentatge de les liquidacions de les declaracions d'IRPF del 0'52% al 0'7%.

Contradictòriament, els bons resultats electorals del PSE al País Basc, que permeten per primera vegada guanyar la lehendakaritza, li suposen al Govern Zapatero la pèrdua de la majoria parlamentària

L'Església Catòlica es prepara per a la crisi redoblant el fonamentalisme, el caràcter sectari i la repressió.

Tomb a la dreta

Càstig a la Xunta i mobilització
El PP va superar en 10.000 vots els de PSG i BNG junts. És un triomf, però més que quantitatiu és polític: en les anteriors, el bipartidisme havia vençut el PP per 100.000 vots. La qüestió no és tant quant perden sinó com, augmentant la participació, les classes mitjanes que havien donat la Xunta al bipartit després del crim del PP amb el Prestige, ara han decantat la balança cap a l'altra banda.

El procés va més enllà de la campanya dels diaris de la dreta, i del PP mateix, durant les setmanes anteriors contra membres de la Xunta per malgastar. Tampoc es pot explicar perquè les zones rurals s'hagin abocat al PP: al contrari, hi ha retrocedit lleugerament.

La qüestió de fons és que, en aquests anys, PSG i BNG no han donat resposta a les preocupacions dels i les seves votants, ja no als i les treballadores –que en aquests anys han incrementat ostensiblement les vagues i mobilitzacions i que, com que no han rebut cap resposta a canvi, han fet créixer l'abstenció als seus barris-, sinó tampoc a la petita burgesia que, com sempre, balla entre dues aigües. Al contrari, els seus eixos d'intervenció han donat continuïtat a les polítiques anteriors del PP, preocupat en atendre la gran patronal. Ara ha estat un tema nou, el de les adjudicacions

milionàries dels parcs eòlics a uns o altres sectors burgesos més o menys gallecs, o, dins d'aquests, a una o altra família. El PP ha mobilitzat aquest descontentament en el tema lingüístic, que primer va fer i després va utilitzar contra la Xunta. I s'ha anat creant el brou de cultiu perquè naixessin plataformes que, des de la dreta espanyolista a un nacionalisme de centre, es multiplicaven qüestionant la llei que va fer néixer les Galescolas.

Així doncs, no hi ha hagut un transvasament de vots, sinó un increment de l'abstenció obrera amb un increment substancial de la participació de sectors de classes mitjanes, que ha arrossegat també els seus nous votants cap al PP. Aquest procés té altres expressions laterals, com l'aparició de la UPyD de Rosa Díez –que fins i tot ha recollit diputats procedents del PP- i la de Terra Galega (TEGA), que s'identifica com a nacionalista de centre. IU acaba desplaçada al sisè lloc (obté un 0,99% dels vots), no resol la seva forta crisi, i fins i tot perd en la seva zona d'influència, El Ferrol.

PSG i BNG: dividits i en crisi
Les divisions dins de la Xunta s'han repetit durant tot el mandat de forma manifesta. Els punts més calents han estat el lingüístic, el dels mitjans de comunicació públics i el de les eòliques, i la solució estat repar-

tir àrees de control entre els dos socis. També han recorregut la campanya electoral, en la qual el PSG ha atacat durament el seu soci de govern, el BNG.

Després de les eleccions, Touriño va dimitir, perquè havia desoït les propostes d'avançar les eleccions que arribaven des de Madrid intentant evitar l'efecte electoral de la crisi que esclatava. Però amb ell o sense, el partit és manté en una crisi profunda.

Pot ser encara més explosiva la situació del BNG, perquè el fracàs de Quintana i la seva negativa inicial a deixar el lloc fins a un futur Consello, va fer aparèixer en públic el seu antecessor, Beigas, exigint-ne la dimissió. Així va ser, però els corrents interns, que qüestionen el fracàs del pla de la força majoritària, la UPG, entre les quals hi ha la del propi Beigas, amb el 30% de l'afiliació, fan preveure una situació convulsa difícil de solucionar.

Com a la resta de l'Estat, la necessitat de construir una força revolucionària que aparegui com a alternativa a l'esquerra institucional mostra tota la seva importància, perquè en cas contrari, l'experiència de Galiza, amb el gir de les classes mitjanes a la dreta i el desencantament dels treballadors i treballadores, es fa irrefrenable, encara més en el procés d'agudització d'una crisi que impulsarà a la polarització i a la consolidació d'ales feixistoides o d'extrema dreta.

M Esther del Alcázar

Candidaturas	Votos	2009	Deputados	Votos	2005	Deputados
P.P.	759.778	47,11%	39	45,03%	756.562	37
PSdeG-PSOE	482.579	29,92%	24	33,07%	555.603	25
B.N.G.	267.248	16,57%	12	18,57%	311.954	13
UPyD	23.445	1,45%				
TEGA	18.388	1,14%				
EU-IU	15.903	0,99%		0,74%	12.419	

Elecciones falsejades

L'anul·lació de totes les candidatures abertzales, que ha suposat negar el dret de vot de més de 150.000 bascos/ques (prop del 10% de censats), ha estat determinant per falsejar els resultats electorals.

D'aquests vots, 100.000 van seguir la consigna abertzale i es van convertir en nuls, cosa que expressa que segueix conservant una àmplia base popular, similar a altres comicis en les mateixes condicions. La destinació dels altres 50.000 vots que sí que van votar candidatures, va ser diferent a altres ocasions. En primer lloc perquè molts van anar a fer créixer Aralar (la ruptura de Batasuna de fa uns quants anys, que renunciava a la lluita armada i apostava per integrar-se plenament en les institucions). Aralar passa dels 28.000 vots a 63.000, aconseguint augmentar amb tres més l'únic escó que tenia. La resta de vots potser va ajudar a fer pujar l'abstenció, que va registrar un 2'1% més, uns 34.000 nous abstencionistes; altres potser van anar directament del PNB, considerant aquest com el "vot útil" per impedir l'accés de PSOE-PP al Govern basc. Els damnificats han estat els socis de Govern (EA i EB), que en situacions anteriors recollien part del vot abertzale il·legalitzat.

El vot centralista guanya AjuriaEnea tot i retrocedir en vots. No hi ha cap possibilitat de comprendre el resultat electoral i la posterior formació de govern si no és analitzant els resultats en termes de fronts. Un front constitucio-nalista/centralista, l'altre sobiranista basc. Lamentablement, en aquesta anàlisi de fronts, els diferents interessos de classe queden dissolts, i tots dos fronts estan dirigits per sectors burgesos. Només des d'aquesta anàlisi és possible entendre que l'enfrontament a tot l'Estat entre PSOE i

PP pugui ser superat al País Basc (com abans ho van fer a Navarra) per la necessitat de desplaçar els "nacionalistes bascos" del poder... per posar-hi l'altre nacionalisme, l'espanyol.

El PSE avança 40.000 vots, però el seu soci, el PP, que prossegueix la seva caiguda al País Basc, en perd 70.000. Al front centralista s'hi afegeix un nou soci incòmode, l'UPD de Rosa Díez, amb 22.000 vots en la seva primera aparició. En total hi ha una reculada del vot centralista en 8.000 vots, però aquest resultat és menys dolent que el que rep el tripartit, i això, unit a l'exclusió de l'esquerra abertzale, els permet aconseguir la majoria absoluta a la cambra.

El tripartit s'enfonsa. El PNV+ EA retrocedeix 33.000 vots. En les eleccions anteriors van anar junts, en aquestes ho han fet per separat. En el terreny de la representació el que surt més damnificat és EA, que es queda amb només un parlamentari, cosa que obre una crisi al partit, amb dimissions i congrés extraordinari.

Al PNB el resultat alimenta altre cop el debat que va partir al 50% el partit en el congrés, entre els que donaven suport a l'estratègia del tripartit i els que s'alineaven cap a un acord amb el PSE. Aquests, el període que ve, passaran altre cop a l'ofensiva, però aquest objectiu no pot ser sinó a mitjà termini, no pas immediat.

També l'altre soci de govern sofreix una forta reculada. EB perd gairebé 30.000 vots, això és gairebé el 50% dels vots que va obtenir el 2005. Així doncs no només no recull vots abertzales, sinó que perd els seus. Es queda amb un sol parlamentari dels tres que tenia. Madrazo, el coordinador general, ja va anunciar la seva dimissió.

Nou govern i polarització
Amb Patxi López com a

lehendakari pràcticament assegurat, el PNB perd per primera vegada el Govern basc. Ni al PSOE ni al PP els interessa conformar un govern de coalició, que, encara que els permetria una estabilitat parlamentària, donaria una imatge que no beneficia a cap d'ells, ni a Euskadi ni a la resta de l'Estat.

Però no conformar govern no resol els problemes del Govern dia a dia. Amb un govern tan feble, per a cada iniciativa el PSE està obligat a trobar el suport parlamentari, és a dir, està en mans del PP, que pot dictar la política basca des de l'ombra. Aquesta situació pot fer-se insostenible per al PSE i no és descartable un canvi de rumb cap a un acord amb el PNB a mitjà termini.

Deixant de banda les especulacions, el resultat electoral augmenta la polarització social. La política del Govern i els jutges d'il·legalitzar totes les candidatures abertzales empeny cap a una radicalització al carrer.

Per altra banda, encara que el PSOE surt enfortit dels comicis bascos, el Govern Zapatero en surt afeblit, perquè veu com s'allunyen els vots del PNB, que ha estat un dels seus pilars parlamentaris per governar. És possible substituir aquests 6 vots pels 11 de CIU? És difícil quan hi ha damunt de la taula el finançament autonòmic. Així doncs, Zapatero està obligat a buscar socis menors.

Els acomiadaments i els rescats pressionen les famílies treballadores

O lluita o crisis socials

La consciència de la situació econòmica va travessant fases. Es van esgotant diverses línies de desinformació davant del fet que són irrefutables els centenars de milers d'acomiadaments i les notícies de tancaments. Els rescats milionaris amb diners públics no han impedit que continuï l'onada de fallides. La premsa burgesa ja accepta que els sistemes financers dels EUA i Gran Bretanya són insolvents. La producció industrial mundial ha baixat un 20% el darrer trimestre de 2008 respecte un any abans. Tots els països estan afectats. La Xina va perdre 4 milions de llocs de treball el 2008. Ja es parla de la major crisi des de la segona Guerra Mundial.

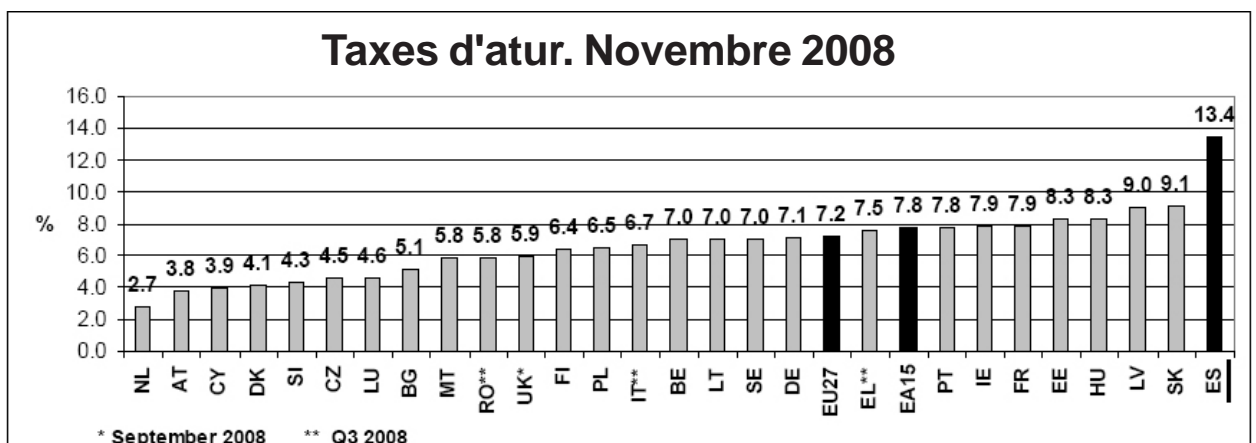
Els rescats amb diners públics van a parar directament al deute públic, en uns percentatges que eren impensables fa un any, i no se sap de quant seran d'aquí a un altre any. El fantasma és la situació d'Islàndia, el país que, com que l'Estat va assumir els deutes bancaris, es va col·lapsar en una

suspensió de pagaments de país.

Les "solucions" que s'apliquen consisteixen en passar el problema a la classe obrera. D'una banda amb els acomiadaments i les reduccions salarials. Per l'altra, incrementant la socialització de pèrdues dels bancs, comprant-los actius a preus per sobre dels de mercat (que en aquest moment són zero perquè no hi ha ningú que els vulgui) amb diners públics. Si aquesta part es consumeix, estem parlant d'un transvasament de rendes de la butxaca dels i les treballadores al de la burgesia que es poden trigar generacions a pagar. La forma de pagar-los serà incrementar els impostos (directes o IVA) i desmantellar serveis i plantilles públiques. El deute públic, incrementat amb les pèrdues privades socialitzades, ja està començant a tenir efectes. L'Estat espanyol ha perdut la qualificació creditícia de solvència que tenia, per la qual cosa s'incrementaran els interessos que pagarem. El mateix ha passat a Grècia i Portugal. Està a punt de passar a Irlanda. **Gran Bretanya, en aquest moment, té un deute**

públic del 48% del PIB; els EUA del 70%; i el Japó del 187%. Grècia, del 96% del PIB. En el cas dels EUA i de la majoria de països, el deute privat (bancs, empreses i famílies) és cinc vegades més gran que el deute públic. Islàndia es va col·lapsar després de nacionalitzar el deute dels seus bancs, amb un deute públic resultant total de 850 vegades el seu PIB (85.000% del PIB). És clar que cal deixar que els inversionistes perdin els seus diners, garantir els llocs de treball i nacionalitzar el crèdit sense reconèixer cap deute, només els dipòsits dels i les treballadores. O els expropiem o ens expropiem.

Els analistes burgesos ja comencen a admetre la situació. David McWilliams, un economista irlandès ex funcionari del banc central, ha declarat: "És essencial que anem a Europa i expliquem que tenim un problema greu. I que diguem: o ens declarem en suspensió de pagaments o ens n'anem d'Europa.(...) Si Irlanda segueix per aquest camí, que està molt prop de la suspensió de pagaments, tota Europa es veurà afectada molt negativament. Podria passar el mateix a Espanya, Itàlia o Grècia". A Irlanda s'ha fet una rebaixa salarial dels i les empleades públiques amb el xantatge que, si cal demanar el rescat com a país a l'FMI, el pla d'ajustament corresponent podria implicar acomiadaments massius al sector públic. Els EUA, Califòrnia i Kansas són els estats que estan més a prop de la suspensió de pagaments. Califòrnia ja ha acomiadat 20.000

treballadors i treballadores públics.

A l'Estat espanyol estem passant d'una relació deute públic/PIB del 40% el 2008, al 47% el 2009 i una previsió del 60% el 2011, segons l'agència de qualificació S&P. Atès que no pot devaluar-se la moneda perquè estem a l'euro (abaratiria les exportacions i encariaria les importacions), les "solucions" que s'estan discutint són reformes laborals per abaratir l'acomiadament, rebaixar els salaris reals i augmentar l'IVA. I, tal com hem avisat, amb els rescats vénen retallades de serveis i plantilles públiques i augments o creació de noves taxes com el copagament sanitari. Montilla, el president de la Generalitat catalana, vol convertir-se en el profeta d'aquest "realisme". Les opcions obreres passen per resistir col·lectivament, no creure'ns el missatge que els mateixos que ens han robat ho arreglaran, i apropiant-nos de les peces del sistema per nacionalitzar-les amb control obrer. Pot ser una fàbrica, pot ser garantir la continuïtat d'un servei públic, però hauríem d'anar a prendre peces més grans: expropiacions sense indemnització, canvis en la producció, nacionalització del sistema financer sense reconèixer-ne els deutes, només els dipòsits dels i les treballadores. Hem d'obligar a governar amb un programa favorable als nostres interessos. No fer-ho ens duu a l'atur, el desnonament i la misèria, a nosaltres i a les nostres famílies.

Víctor Messeguer

Nota:

La majoria de les dades són de:

link abreujat: <http://>

SEAT. Davant el referèndum sobre congelació salarial

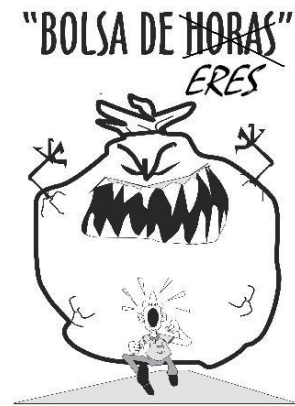
De què ens podem alegrar? A qui hem donar les gràcies?

Davant del resultat de la consulta celebrada ahir, i sobre la base de les dades que han ofert els convocants -de les quals tenim els nostres dubtes per les deficiències que s'han observat en el procés- des de la CGT manifestem que:

- La participació total de la plantilla hauria estat del 63'14%, quan en els processos electorals s'arriba al 80%.

- El vot sí, que segons aquestes dades és el 65'5% dels vots emesos, **significaria un 41,23% del total de la plantilla de SEAT.**

- **Que tenint en compte el suport al sí de la direcció de l'empresa, al costat d'UGT i la meitat de CCOO, valorar aquestes dades com un triomf, és un altre acte més del vergonyós teatre que uns quants han muntat amb la plantilla de SEAT.**

Aquesta consulta s'ha celebrat en un ambient allunyat dels paràmetres democràtics més bàsics. La por, la confusió, la inseguretat i la pressió cap als i les treballadores han estat factors que demostren la falta de llibertat imprescindible en un procés lliure i democràtic. **A això cal afegir la pressa per fer la consulta abans que es presentessin els resultats econòmics del Grup SEAT, que han reflectit un resultat final de 44,4 M• de beneficis, quan des de fa setmanes s'ha estat parlant de quantioses pèrdues.**

UN VERITABLE SINDICAT MAI NO HA DE DEMANAR A LA PLANTILLA QUE TRII ENTRE ACOMIADAMENTS O PÈRDUA DE DRETS I, ENCARA MENYS, SER CÒMPLICE D'UNA MENTIDA ORQUESTRADA PER L'EMPRESA I DIFOSA ALS MITJANS DE COMUNICACIÓ.

Després del resultat d'aquest xantatge, és inaudit que encara hàgim "d'empènyer" més perquè vingui el Q3

. L'abstenció (37%), els NO (18,9%) més els nuls i blancs (2%) sumen un **59% de la plantilla, que no ha acceptat el xantatge i la pressió de l'empresa.** Això hauria de fer pensar els sindicats majoritaris que la majoria de la plantilla realment no s'ha empassat el teatre que han representat davant dels treballadors i l'opinió pública, i que no acceptem aquesta política de la por.

Amb aquest convenciment, des de la CGT hem buscat sempre el costat positiu de les coses, per la qual cosa mentre segueixen el teatre i falsedat, ja estem treballant, acoblant-nos a la nova situació.

Seguir reivindicant que la negociació del conveni sigui positiva per als interessos de tots/es els/les treballadors/es de SEAT.

La mesa del Conveni és un compromís lligat a l'acceptació de la proposta i, per tant, ha de constituir-se ja.

És hora de posar-nos a elaborar la plataforma de negociació i emplaçar l'empresa a negociar millores en el conveni que mitiguin el desastre de tot aquest procés.

Perquè això sigui possible, els altres sindicats han de modificar la seva actitud, buscant unitat sindical de tota la representació de la plantilla i negociant amb transparència, participació i decisió de la plantilla, des del començament fins al final.

Seccions Sindicals de SEAT de CGT
19/03/09

Vaga massiva de l'ensenyament públic a Catalunya

Fora la LEC i Maragall!

La vaga del 19 de març va començar a ser un èxit un parell de setmanes abans de realitzar-se, quan les dades que començàvem a rebre des dels centres era que seria més forta que la del 14 de febrer de l'any passat. Aleshores es van encendre els senyals d'alarma a la Conselleria. En primera instància intentà la contraofensiva, amb diners sobre taula, pressionant amb urgència perquè uns 50 centres entressin en el projecte +A+R. Però la massivitat del rebuig a les hores s'estén, i fins i tot les direccions es van pronunciar contra la seva aplicació. Amb el rebuig de les direccions l'aïllament de la Conselleria és molt gran i Maragall opta per "congelar" el projecte. Certament, no el retira, i crea una comissió amb direccions i la inspecció per modificar alguns paràmetres i tornar-lo a posar damunt la taula. L'actual pols sobre les hores extres és molt significatiu, perquè és la primera mesura de desplegament amb implicacions de la LEC, i pot determinar el desplegament futur de la Llei, sí s'acaba d'aprovar.

La "congelació" intenta ser un element de desmobilització i

confusió i, encara que mínimament, fa que alguns centres revisin la votació de vaga. Aquestes xifres, però, són poc significatives en una vaga que torna a ser un clam de tot el professorat de la pública: no només contra les hores extres i la LEC, també contra el conseller que governa amb mà de ferro i mètodes despòtics la política educativa catalana. L'exigència de dimissió és el crit més repetit a la manifestació.

Les condicions per fer retrocedir la LEC i fer caure el conseller, hi són. Cal, però, que no hi torni a haver un impàs com el que van imposar les direccions sindicals majoritàries després de la vaga del 14 de febrer i que va permetre refer-se a la Conselleria.

La LEC entra en els tràmits finals: debat en comissió i plenari. Per això s'ha de multiplicar el pla de lluita: cercant el diàleg amb pares i mares perquè comprenguin que les propostes de privatització de la LEC es giren contra famílies,

professors/es i alumnes, i que cal sortir plegats/des a les mobilitzacions i convocar més jornades de vaga.

Una feina que només podia fer "l'esquerra"

Hi ha feines al servei de la patronal i la dreta que només es poden fer des de la confusió que crea un govern "d'esquerres". La privatització de la sanitat i de l'ensenyament són d'aquestes, com en un passat més llunyà ho va ser la reconversió industrial de Felipe González. Una part important del professorat esperava que un Govern d'esquerres acabaria amb 23 anys de gestió de CiU al servei de la privada i, en particular,

Brutal repressió dels Mossos de Saura contra els estudiants

Un dia abans de la vaga general de l'ensenyament públic no universitari, el 18 de març, la Conselleria d'Interior de la Generalitat, dirigida per "l'ecosocialista" d'ICV-EUiA Joan Saura, van decidir desallotjar els estudiants tancats des de feia 4 mesos a la Universitat de Barcelona per protestar contra el Pla de Bolonya. Però la notícia ni tan sols és el desallotjament, sinó la brutal repressió –amb desenes de ferits/des- que van escampar els Mossos de Saura pels carrers cèntrics de Barcelona quan els estudiants van intentar manifestar-se per denunciar el desallotjament. Entre els i les ferides també hi ha periodistes i un nen. La coincidència amb la vaga no és gratuïta, a la política de la Conselleria d'Educació d'amenaques contra la vaga s'hi va unir l'avertiment des d'Interior sobre la manifestació amb la càrrega del dia anterior, cosa que va fer que molts mestres decidissin deixar els seus fills/es a casa en comptes –com va passar el 14 febrer- d'anar a la manifestació. La resposta dels i les estudiants universitàries va ser el 25 –una setmana després- amb noves ocupacions de

facultats i el 26, amb una massiva manifestació- prop de 20.000 participants- que demanaven, també, la dimissió del conseller Saura.

del Secretariat de l'Escola Cristiana.

Per fi semblava que arribava l'hora de l'escola pública. Però no. Primer amb Marta Cid d'ERC com a consellera d'educació, s'impulsa el Pacte Nacional de l'educació (PNE) que genera molt de desconcert entre el professorat, perquè CCOO i UGT el signen, després -tot s'ha de dir- de moltes resistències entre els i les afiliades i moltes pressions des de les cúpules confederals. Al Pacte es consolida el reconeixement de l'escola concertada. Es pren com a model educatiu per aplicar, per exemple, la sisena hora a la primària pública, un element que desestabilitza el funcionament dels centres i sobrecarrega l'alumnat sense aportar cap element de qualitat. Podia haver-hi dubtes entre el professorat sobre la conveniència del PNE, però el rebuig era total a l'aplicació de la sisena.

Les conselleries del PSC preparen el següent pas: fer la LEC amb els principis acordats al PNE. La concertada passa a ser l'escola d'excel·lència a Catalunya, com dirà textualment el senyor Maragall. Per part d'IC-EUiA, totes les esmenes se situen en la demanda del PNE com, per exemple, més recursos per la concertada per avançar en la gratuïtat i que no s'hagi de cobrar a les famílies la sisena hora. La prepotència de la Conselleria se situa en clau parlamentària: amb CiU d'acord, quin problema pot tenir? Però el món no s'acaba a les parets del Parlament. Pot aconseguir prop del 90% dels parlamentaris a favor (i de la resta, amb PP i Ciutadans, no hi ha res a esperar) sabent que més del 90% de tot el professorat de la pública hi està en contra. Quines contradiccions, no?

Amb polítiques "d'esquerres" com aquesta, s'entén que la dreta recuperi el govern, com acaba de fer el PP a Galiza, o com pot passar a les properes catalanes amb CiU. Però així tenim un peix que es mossega la cua, no sortim de la trampa i ens quedem amb la sensació que no hi ha res a fer, que el màxim que podem triar és entre una dreta que ja diu que està per l'educació privada o una "esquerra institucional" que -encara que no ho diu en els programes electorals- acaba fent la mateixa política.

Però la defensa de l'ensenyament públic, com tants altres objectius que l'esquerra parlamentària ha abandonat, són necessitats per a la immensa majoria de la població treballadora. No ens podem quedar amb els braços plegats. No n'hi ha prou amb la lluita quotidiana per aturar les mesures del Govern de torn, cal construir una alternativa política d'esquerres, veritablement compromesa amb els interessos de la majoria treballadora.

Vaga a la Comunidad de Madrid

Una gran manifestació de més de 35.000 persones va recórrer els carrers més cèntrics de Madrid el dia 25 de març, coincidint amb la vaga contra la política del Govern autònom d'abandonar la xarxa pública en favor de l'ensenyament privat concertat. Aquesta és la segona gran mobilització en defensa de l'ensenyament públic. La vaga va tenir el suport del 50% del professorat de primària i secundària, i d'un 70% del d'educació infantil, que també estava convocat a la vaga. És justament en aquest sector que la política privatitzadora del Govern del PP avança més ràpidament. Un darrer decret de la conselleria permet la construcció de centres d'educació infantil sense cap patí, eliminar les places gratuïtes i augmentar el nombre de nens/es per classe. En els darrers pressupostos de la Comunidad l'educació hi ha anat perdent, però, a més, avancen els processos de privatització. Les xifres de potenciació de l'ensenyament privat en detriment del públic són aclaridores: l'any passat la Comunidad de Madrid ha cedit 180.000 m² -els mateixos que durant els set anys anteriors- als centres privats concertats. Mentrestant la insuficiència de recursos a l'ensenyament públic és angoixant. Aquesta política té conseqüències en el desenvolupament de l'escola concertada com a referent educatiu. En els darrers vuit anys l'alumnat de l'escola concertada ha crescut cinc vegades més que el dels centres públics. La política és tornar a convertir l'escola pública en una escola subsidiària dels sistema educatiu destinada a sectors que no es poden pagar la privada.

Vaga per l'estabilitat a Andalusia

El 25 de març més de 10.000 interins/es van anar a la vaga - el 67% dels 15.000- per protestar contra els canvis en els criteris per elaborar les llistes a partir del 2010, que deixarien fora molts dels que actualment hi treballen. La Junta de Andalucía vol que a partir d'aquesta data el criteri de l'antiguitat i, per tant, l'exercici de la feina, deixi de considerar-se el criteri bàsic i que les llistes es refacin després de cada oposició. La mobilització, convocada per tots els sindicats menys FETE-UGT, va comportar una manifestació de

més de 2.000 persones davant la seu de la Consejería de Educación.

Pel dret de les dones de decidir sobre el seu cos

El 25 de març de 2009, la Conferència Episcopal presenta arreu de l'Estat espanyol la seva hipòcrita campanya publicitària del linx contra l'avortament en una "Jornada per la vida". L'església catòlica escridassa contra el dret a l'avortament, contra el dret de les dones a decidir sobre el seu propi cos. Mentre critiquen les societats que imposen la sharia, la fonamentalista església catòlica imposa el seu criteri sobre drets fonamentals per preservar la vida com l'ús dels preservatius o el dret de les dones a decidir sobre l'avortament.

ESPÈCIES SUBVENCIONADES

La desraó absoluta per part de l'església, en pro de mantenir per sobre de qualsevol situació la família -el pilar de l'església i del capitalisme- s'atreveix a negar el dret a avortar fins i tot a una criatura de 14 anys després d'una violació. La desraó per sobre del dret al ple coneixement i voluntarietat de les dones de ser mares o no. La desraó amb tints morals -de la seva moralitat- per condemnar les dones i parelles a establir famílies independentment del desig o la capacitat afectiva o material.

Per això la condemna pública de l'església a les dones que responsablement decidim quan i com ser mares, en l'intent ja històric de l'església de condemnar les dones a l'espai tancat de la casa, perquè en siguin les sostenidores, les mantenidores de la família, les administradores de la casa -dels pocs recursos de les famílies treballadores- o les que crien fills i filles per mantenir la burgesia.

Avui més que mai s'ha de donar resposta a la moral reaccionària d'una església el cap visible de la qual, el Papa, fa ús de paraules criminals quan nega la vida a les persones condemnant l'ús del preservatiu i, alhora, no ataca les multinacionals farmacèutiques que es neguen a repartir medicaments per curar la sida. Ratzinger, un papa neoconservador a l'extrem, que fou cap del Sant Ofici, el poder inquisitorial que controla la teologia catòlica. Un papa que rebutja les parelles d'homosexuals i que ha treballat intensament contra els sacerdots de la Teoria de l'Alliberament a Llatinoamèrica. Una església que no ha tingut por ni vergonya en ajuntar-se amb dictadures i governs assassins, com el franquista, ni tampoc ha criticat guerres assassines com la de l'Iraq. Una església la moral de la qual no va a favor de la vida sinó contra les dones i el seu dret a decidir sobre el seu cos i la seva vida.

Avui més que mai és necessària la independència de l'estat i l'església. No valen les influències del poder fàctic de l'església sobre un estat que es diu democràtic i aconfessional.

No ens podem permetre l'engany de l'església sobre els mitjans anticonceptius que ens faciliten i permeten la llibertat sexual, amb una planificació familiar responsable.

La resposta política ha de ser l'exigència del dret a l'avortament sense condicions

Pel dret de les dones al seu propi cos!

Avortament lliure i gratuït en centres sanitaris públics!

Més atur i més precarietat per les dones

La greu crisi de sobreproducció que tan fort ens estreny, comença a comparar-se amb les més greus que ha viscut el capitalisme. Aquestes crisis es produeixen per la dinàmica capitalista de fer créixer la producció alhora que redueix els salaris i la capacitat de compra dels treballadors i treballadores. Els governs i les patronals ens volen fer creure que la recuperació serà en un parell d'anys perquè acceptem els acomiadaments com una situació transitòria, però les mesures que impulsen no pretenen resoldre cap dels problemes que patim la classe treballadora amb la crisi, sinó preservar els beneficis empresarials fins i tot en aquesta situació.

El capitalisme ha fet servir al llarg de la història l'exèrcit femení de reserva en moments de crisi i guerres. I ara torna a passar, al mateix temps que desapareixen les bosses de treball indefinit i els sous per sobre del Sou Mínim Interprofessional (drets laborals aconseguits com a fruit de les lluites obreres del segle passat) augmenta el treball més vulnerable: temporal, a temps parcial i amb sous miserables. I les famílies i les dones treballadores rebem tot el patiment que comporten les recessions d'aquesta mena. Som les dones, majoritàriament, les que accedim al mercat laboral precari, mentre els homes, que tenen els llocs de treball més estable, passen a cobrar l'atur. Així arribem a la igualtat amb l'home en la precarietat del mercat laboral.

La taxa d'activitat de les dones ha augmentat 92 centèsimes el darrer trimestre de 2008 respecte l'anterior, davant la baixada de 6 dècimes dels homes.

Amb feina escombraria i tot, hi ha una diferència considerable entre dones actives (51,38%) i homes actius (69,21%). Les dones continuem omplint les bosses d'atur.

Les dones treballadores que fins ara ocupàvem llocs de treball estables també estem essent expulsades a l'atur, perquè la taxa de desocupació d'homes i dones s'aproxima progressivament el darrer trimestre del 2008.

Les dones treballadores ocupem els llocs de treball amb sous baixos i en condicions ínfimes en el sector serveis: en la neteja d'edificis, en la cura de les persones grans o

dependents a domicili, en els serveis socials privatitzats, en el sector turisme, en la restauració, de dependents en comerços, forns, etc. I és en aquest sector serveis que estan ocupades majoritàriament les dones immigrades.

La taxa d'ocupació de l'any 2008 per sectors d'activitat ha tingut fortes caigudes, excepte en el sector serveis, on treballem moltes dones i, sobretot, les dones immigrades.

I els sous continuen a la baixa! Però en termes generals les dones rebem de mitjana un 30% menys de salari que els homes. L'atenció a les càrregues domèstiques, que continuem exercint les dones majoritàriament, ha condicionat l'acceptació de jornades a temps parcial, contractes temporals i, sovint, la inestabilitat i l'allunyament del mercat laboral per la maternitat o l'atenció dels i les menors i persones dependents. La inestabilitat en la cotització a la seguretat social repercutirà negativament en les pensions futures.

Amb l'atur generalitzat, la pobresa està envaint les famílies treballadores que depenen del sou miserable de les dones. Les llars monoparentals que tenen al capdavant una dona i les dones que viuen d'una pensió de viduïtat han passat o passaran a engreixar les bosses de pobresa.

Les jornades interminables per portar un sou a casa repercuteix en la seva salut de les dones. A la ciutat de Barcelona la percepció de tenir mala salut és més del doble en les dones que en els homes.

Polítiques socials contra la crisi?

No hi ha polítiques socials contra la crisi! Els governs donen ajuts a empresaris i banquers i als treballadors i treballadores ens la fan pagar dient que ens hem d'estrènyer el cinturó. Atur, congelació salarial, sous miserables, temporalitat, etc, formen part del paquet de mesures de governs i patronal per la classe treballadora.

A banda de l'explotació en l'àmbit laboral, la societat capitalista engendra la violència contra les dones en l'àmbit domèstic i també l'explotació sexual. Aquest dos fenòmens augmenten paral·lelament a la crisi econòmica i amb ella la pobresa de les dones, que som víctimes i no

tenim recursos per sortir de situacions que ens tenen emprisonades i esclaves.

La llei de l'avortament, aquests dies a la picota, està sota el raser d'una església catòlica fonamentalista i del negoci privat. Si la futura Llei no garanteix la nostra capacitat per la pràctica lliure i en establiments sanitaris públics de l'avortament, serà un altre pas més en el retrocés de garanties per la nostra salut i integritat i en el dret de decidir sobre el propi cos.

L'aplicació de la Llei de dependència, amb polítiques del xec i l'almoïna, repercuteix sobre les dones treballadores i ens fa més vulnerables al sentiment de culpa. Aquestes polítiques són carregoses per l'economia de l'estat, perquè passen a les mans d'empreses privades concertades tota una sèrie de recursos econòmics que, si s'esmercessin en inversió pública de centres d'atenció, cura i residències, serien en bé de la comunitat i una inversió de futur. Com que no hi ha places públiques no concertades suficients, la cura de les persones dependents recau sobre les dones. Els sou que estableix la Llei per tenir cura en l'entorn familiar de persones dependents és un altra forma més d'esclavitud de les dones, perquè ens reclou encara més a l'àmbit privat.

Quines perspectives reals tenim les treballadores i els treballadors i per sortir-nos-en

¡Que l'home faci les tasques domèstiques i la dona treballi en les noves bosses d'ocupació precària i vulnerable que ofereix el capitalisme, no és la solució!

L'home i la dona hem de compartir l'espai familiar i laboral en igualtat de condicions!

El capitalisme pretén altre cop la feminització de les plantilles, ens

volen submisses i treballant per una misèria. Per això cal que les dones ens organitzem i rebutgem les polítiques que pretenen l'enfrontament amb els homes.

Empreses públiques de l'Ajuntament de Barcelona (TMB i Parcs i Jardins) volen implantar plans d'igualtat per feminitzar unes plantilles sindicalment combatives. Altre cop la patronal fa ús de les dones amb una pretesa igualtat.

¡Les dones hem estat capaces de revoltar-nos en situacions extremes, però no hem arribat mai a organitzar-nos suficientment per defensar-nos continuadament! Quan ha arribat el moment de dirigir les lluites hem deixat l'espai als homes perquè els nostres deures domèstics ens reclamaven.

Per una veritable igualtat en el treball, per una veritable igualtat davant la crisi que patim els treballadors i treballadores, ens cal preparar-nos per fer front en les lluites de la nostra classe, i aquí hi juga un paper vital la participació de les dones en els sindicats i les organitzacions polítiques revolucionàries.

Lluitem:

Contra els acomiadaments i tancaments d'empreses.

Contra la precarietat de les nostres condicions de treball.

Per una veritable conciliació familiar i una vida digna. Condicions de treball dignes.

Serveis públics i gratuïts de cura dels infants, de la gent gran i persones dependents.

Jornada de 35 hores setmanals amb sou íntegre, cap a l'escala mòbil d'hores de treball.

Reducció del ventall salarial. Salari mínim de 1.200 euros.

Ens fa falta ja una vaga general!

L'Eurocatástrofe que s'acosta

La crisi, per a Marx, era una oportunitat, l'únic moment de desorganització i debilitament de l'Estat capitalista. En aquesta entrevista, l'economista José Martins desenvolupa el tema de la crisi; critica els marxistes "financieristes" per tenir un programa de salvació del capitalisme; demostra que els EUA segueixen sent el motor econòmic del món i que Xina no els pot fer front; i preveu una crisi en el crèdit públic de dimensions gegantines.

Rubra- Per a Marx la crisi era una oportunitat. Com ho expliques?

José Martins -Sí, Marx era feliç amb les crisis capitalistes. La crisi econòmica, en termes objectius, és l'única oportunitat de desorganització i debilitament de l'Estat capitalista. L'Estat és una organització política molt sòlida en els moments en què el capital té èxit en l'acumulació, en la valorització del capital. La crisi econòmica debilita aquest bloc monolític. La crisi revela que la burgesia és incapaç de governar la societat, incapaç de decidir per la societat què produir, com

produir i per a qui produir – les tres preguntes essencials d'organització d'una societat. Per a Marx i Engels, la crisi catastròfica és condició necessària per a la revolució. És només amb la crisi general del capital que s'obren els conflictes decisius entre les diverses fraccions burgeses, els conflictes intercapitalistes i interimperialistes. Marx només podia estar feliç perquè aquest és l'únic moment en què es pot rebentar aquesta aparentment invencible crosta de totalitarisme en què tota la societat viu immersa. La classe obrera no venç a la burgesia només desemmascarant

les seves idees. A més, això és impossible en situacions de pau social. Només la crisi obre la possibilitat material per a la classe obrera de vèncer la guerra social i passar a decidir per ella mateix què produir, com produir i per a qui produir.

La II Guerra Mundial va ser una resposta a la crisi de 1929 i vostè va escriure que la invasió de l'Iraq va ser una sortida per a la crisi de 2000/2001. La intensificació de la guerra de l'Afganistan d'Obama és ja una resposta a la crisi actual?

L'economia de guerra és l'única que possibilita als capitalistes la superació d'una crisi general. El que passa és que l'autèntica demanda agregada del règim capitalista que fa que se superi una crisi general no és una demanda de mercaderies de béns de consum. És una mercaderia molt especial – anomenada mitjans de destrucció – i això va ser desenvolupat sobretot per Rosa Luxemburg que, a més de revolucionària, entenia com ningú l'economia política. Els diners lliurats als bancs s'evaporen en la pròpia circulació, però el capital gastat pel Govern en armament permet recuperar la taxa d'acumulació de la indústria privada. La indústria de guerra és perfecta per als capitalistes. A partir de la indústria productora d'armaments hi ha un efecte multiplicador de demanda efectiva sobre els altres rams industrials: siderúrgia, petroquímica, aeroespacial, automobilística, etc. Tots els sectors seran beneficiats per aquestes inversions en armament. Però és una mercaderia que exigeix un consum ben particular – calen poblacions humanes i territoris per ser bombardejats. Llavors, correspon a l'Estat imperialista fer una política exterior que permeti la realització d'aquestes mercaderies, és a dir, trobar justificacions, com la guerra al terror, entre d'altres, que convencin l'opinió pública del necessitat de la guerra. La inversió en aquest

sector de producció d'armament significa un augment de la taxa d'acumulació del sistema econòmic nacional. En el moment de la guerra s'assoleix la plena ocupació. La taxa d'atur durant la II Guerra Mundial era zero a Alemanya, zero en EUA, zero a Anglaterra. Es canvien línies de producció per línies de destrucció. Si fos possible una guerra permanent, desapareixerien les crisis capitalistes.

Els economistes que dirigeixen o estan d'acord amb les posicions d'ATTAC – defensades a Le Monde Diplomatique, amb tiratges en diversos països d'Europa – aposten per mesures com la taxació de transaccions financeres (taxa Tobin), la fi dels off-shores, etc, per resoldre la crisi. Què en pensa d'aquestes mesures?

Per al marxisme, la crisi sempre s'inicia com una crisi financera però és fonamentalment una crisi de superproducció de capital. Com a tals, aquestes mesures reformistes d'un cert «marxisme bastard» són, com a molt, una aspirina per combatre un símptoma i no la malaltia. A més, elles són tímides fins i tot davant del que els Governos estan fent: nacionalitzar bancs. Mentre els «financieristes» d'ATTAC defensen la taxa Tobin, la burgesia ja ha nacionalitzat

bancs i promet nacionalitzar indústries! La burgesia és més radical en la pràctica que els nostres «marxistes» en la idea. Crec que cometen alguns errors d'anàlisi bàsics. Si consultes una estadística de la revista Forbes, de les 100 majors empreses del món, el 80%, almenys, són d'empreses industrials (Boeing, General Electric, etc.), 15% són empreses comercials (Walmart, Carrefour, etc.) i 5% són els bancs. És una gran ximpleria teòrica i pràctica dir que «el capital financer domina i sufoca el capital industrial». En segon lloc, els «financieristes» parteixen del pressupost, que ara tots repeteixen, que els «EUA han deixat de ser la gran potència mundial», que els EUA estan en una decadència industrial. La «nova potència»? La Xina! Doncs, això no és veritat. La indústria americana és cada vegada més la indústria més poderosa del món. N'hi ha prou amb veure els números. Només veure els informes mensuals de la FED sobre producció industrial i la capacitat

L'economia de guerra és l'única que possibilita als capitalistes la superació d'una crisi general.

instal·lada. La producció industrial americana és més de 3 bilions [milions de milions] de dòlars, un terç de la producció mundial, 3 vegades més gran que la japonesa o l'alemanya, 4 vegades la producció industrial de la Xina, etc. El PIB és de 13 bilions. Gran part del que s'anomena «producció industrial de la Xina» és producció d'empreses nord-americanes i d'altres parts del món. Llavors, a més d'aquests 3 bilions que són la producció interna del territori d'EUA, cal afegir un 20% més de producció externa.

Però també es diu que Xina és una amenaça per als EUA.

És una afirmació feta a la lleugera. En concret, el poder econòmic d'EUA no ha deixat d'augmentar els últims anys. El d'Europa va caure. El del Japó va caure. La Xina és un país pobre, no desenvolupa ciència, no desenvolupa tecnologia. Tota la producció xinesa és feta per empreses globals: del Japó, d'EUA, d'Europa i fins i tot del Brasil. La Xina és la fàbrica del món, com també ho són el Vietnam i la Índia. Hi ha 500 milions de treballadors a la Xina. Al voltant de 200 milions de treballadors de coll blanc, de treballadors productors de plusvàlua. Incloent el sector cada vegada més capitalista de l'agricultura. Un brutal exèrcit industrial de reserva globalitzat.

Fa un any i mig que escriu en els seus butlletins que el risc per al capital és la «trampa de la liquiditat» i la «deflació». És difícil trobar algú a Europa que tingui l'experiència de què és la deflació – el que sempre vivim va ser la inflació. El desembre, no obstant això, economistes dels diaris burgesos havien començat a parlar del mateix...

El tipus d'interès de la FED ha arribat a un nivell (0.25% anual) sota el qual no existeix res més que el buit de la trampa de la liquiditat i de la deflació. Què significa això? La major economia del planeta està immersa en un diluvi de moneda i un sistema de crèdit privat absolutament travat. Molta moneda i cap crèdit. Aquesta situació es generalitza en totes les economies del sistema mundial.

El tipus d'interès de la FED ja alcanzó un nivell (0.25% anual) a sota de la qual cosa no existeix res més a no ser el buit de la trampa de la liquiditat i de la deflació.

Sense excepció. Els bancs no volen prestar i les empreses no volen demanar préstecs. Això caracteritza l'anomenada «trampa de la liquiditat», una situació en què les poques empreses industrials encara en condicions segures d'endeutament no s'interessen pel crèdit gairebé gratuït ofert pels bancs. Congelen i atresoren el capital-diner. Transformen el capital-diner en diner pur i simple. Paren de produir. Per què produir si el benefici ha desaparegut? Aquesta paradoxa, d'un diluvi de diners i un desert de crèdit, passa també amb el consum individual. Els consumidors que encara posseeixen alguna font de rendiments no desitgen endeutar-se amb noves compres. S'instal·la en aquest final d'any [2008] un corrosiu i generalitzat procés deflacionari, de caiguda dels preus. Trampa de la liquiditat i deflació són cares d'una mateixa moneda, la moneda circulant de la catàstrofe econòmica. Per què la deflació? Perquè abans es va donar la depressió dels beneficis i dels preus de producció.

Si diguéssim a un treballador que hi haurà deflació, fins pot quedar content. Significa que els preus baixaran. No! Com diuen els economistes, no hi ha duros a quatre pesses. Cal entendre que en el procés deflacionari tot cau: començant pel valor de la producció, la productivitat del treball, l'ocupació, la taxa de benefici dels capitalistes, el capital-diners, la taxa d'acumulació del capital, els preus de producció, els preus de

mercat, les vendes externes, les vendes internes i, finalment, la caiguda fulminant del producte nacional. No serveix de res tenir un descens dels preus monetaris si els teus rendiments, els rendiments individuals, cauen més ràpidament que els preus. Tot cau... menys l'atur i la fam.

Quins altres exemples hi ha el segle XX de crisis de sobreproducció que es van manifestar amb deflació dels preus?

Totes les anteriors a la crisi de 1929. Aquesta va ser l'última en què la deflació va arribar al fons del pou. En els cicles posteriors a la II Guerra Mundial, la deflació va estar present tímidament, però va poder ser sufocada pels

capitalistes, igual que la crisi general. L'exemple de la deflació japonesa dels últims deu anys il·lustra aquest fenomen.

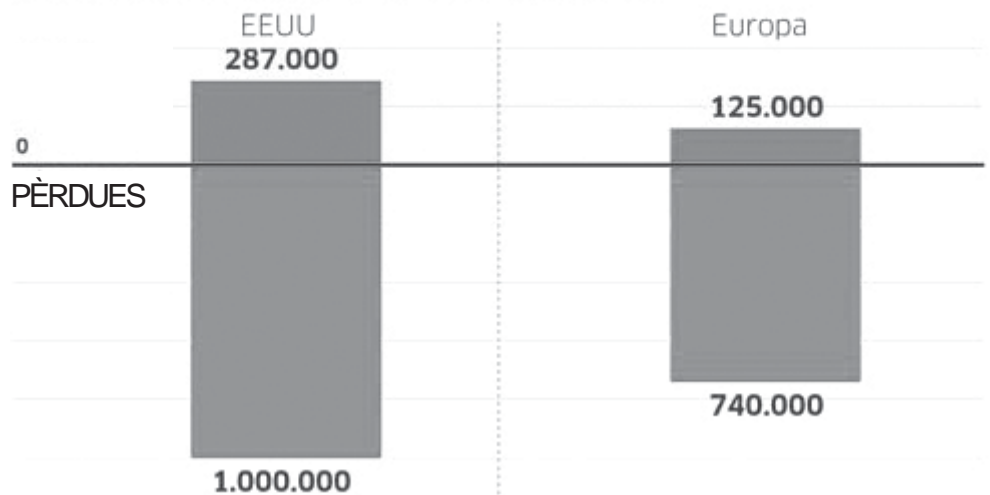
Deflació i depressió són germanes bessones?

Sí, però en l'ordre invers, una depressió ve sempre acompanyada per la deflació, caiguda general del preu de producció i també del preu de mercat.

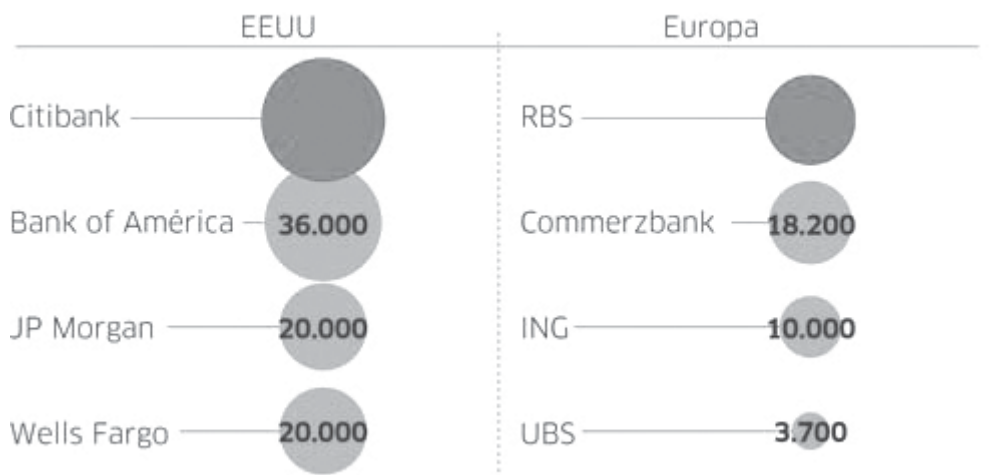
En els seus butlletins econòmics escriu que la crisi que s'ha manifestat ara en el crèdit subprime i altres serà molt més gran quan esclati en el crèdit públic, a causa dels traspassos de diners que s'estan fent a aquests bancs.

Pèrdues dels bancs

Pèrdues del sector i diners injectats

Els bancs que més han perdut

► Cifras en millones de euros

Igual que parlem de la deflació com índex concret d'una depressió econòmica pròpiament dita, la crisi del crèdit públic també és una manifestació necessària de la crisi catastròfica. Aquests paquets de rescat són diners que en gran part no retornaran al tresor. Passen a ser despeses improductives i el dèficit públic augmenta. Augmentant el dèficit públic, la confiança en el paper del Govern i en la moneda comença a caure. El mercat no és tonto. El mercat sap que si [Ben] Bernanke [president de la Reserva Federal, o FED] fa funcionar la maquineta d'impressió de diners, aquests diners no tenen valor, no tenen correspondència productiva. Parlo d'una cosa simple, però que passa lluny del cap dels keynesians i dels "financieristes". Ells creuen que el valor-capital es crea en el banc central i no en les línies de producció, a la feina humana explotada a les fàbriques i als camps. Ells creuen que Bernanke crea valor. Multiplicació dels pans sense passar pel forn. El problema apareix com a dèficit públic i després com a desconfiança en la moneda i en els títols i, jo diria el següent: la crisi del crèdit als EUA

estarà marcada per l'enfonsament del dòlar, que és la moneda de reserva internacional i per la fugida dels papers, dels títols de tresoreria, els títols públics a 10 anys dels EUA. En aquest moment, governs i rendistes de tot el món intenten protegir-se adquirint títols públics americans. Particularment els títols a 10 anys. Mai el preu de mercat d'aquests títols havia estat tan elevat com ara. I el dòlar també, en un primer moment començarà a valoritzar-se davant les altres monedes, a l'euro i també al ien. I, abans d'esclatar la crisi del crèdit públic dels EUA, va esclatar a Europa i al Japó. Jo ja vaig escriure fa un bon temps un article anomenat «Eurocatàstrofe» on defenso que Europa serà la primera dels tres grans a enfonsar-se en la crisi del crèdit públic. Però la conjuntura actual mostra que els EUA o Japó poden perfectament desmentir aquella previsió. Ja ho veurem.

¿Quines mesures podrien ajudar ara als treballadors en la lluita contra el capital?

Jo vaig estar la setmana passada a Campinas, al Sindicat dels Metal·lúrgics, que és l'avantguarda de la classe obrera brasilera, lligada a la regió del Val del Paraíba, on estan la major part de les empreses multinacionals. L'únic que els vaig dir va ser que ara hauran de dir als patrons que un company acomiadat és una fàbrica ocupada. Els treballadors han de pensar en l'ocupació de les fàbriques. Mantenir la producció sota control obrer. Però jo sóc un individu, només un economista que s'esforça per donar informacions qualificades sobre la dinàmica econòmica als treballadors. Res més que això. Qui decideix què fer amb aquestes informacions és la classe obrera, no aquest o aquell obrer individual. La revolució és

una obra de milions i milions de proletaris a tot el món.

Diu que la crisi es comença a manifestar d'una forma dura sobre la classe treballadora amb l'atur massiu. Què li semblen les teories de Robert Kurz, de Holloway, entre d'altres, que defensen que la pròpia noció de treball ha de ser posada en dubte?

Penso que la realitat de la crisi s'encarregarà de posar aquestes teories al lloc que els correspon: a les escombraries. La classe treballadora sempre ha qüestionat objectivament la noció de valor, la noció del treball és subordinada. El treball per a aquests ideòlegs és una generalitat conceptual que els permet parlar d'humanitat sense parlar de classe proletària. En veritat, aquests anàlisis parteixen del pressupost – no assumit – de la fi de les classes socials, i de la idea de crisi estructural del capitalisme.

István Mészáros, per exemple, defensa aquesta idea de crisi estructural

Ell i molts altres «marxistes de càtedra», que tenen molt d'èxit a l'acadèmia i entre els intel·lectuals de classe mitjana.

Per al sociòleg hongarès, la crisi cíclica i periòdica de sobreproducció de capital ja no existeix. Ell diu que el que existeix és una crisi estructural, una crisi permanent, la crisi d'una fantasiosa «humanitat» – el capital financer, purament especulatiu, amenaçant la «humanitat». Ell nega el caràcter de la crisi com formulat per Marx i Engels. El que Marx va fer, obsessivament, va ser buscar el punt de fractura del sistema. Marx no va fer una anatomia del règim capitalista, sinó la seva necrològica. La teoria de Marx és una teoria de la crisi. I la teoria de la crisi de Marx és la teoria de la crisi cíclica i periòdica. Marx mai va parlar de crisi estructural. Això de crisi permanent és una noció maltusiana de crisis, aliena a la de Marx i Engels.

I així, quin és el caràcter d'aquesta crisi?

És una crisi de sobreproducció de capital. Aquestes crisis només van

Ara haureu de dir als patrons que un company acomiadat és una fàbrica ocupada.

començat a donar-se històricament a partir de 1815. Són les crisis modernes del règim capitalista. L'actual no és una crisi de crèdit o motivada pel subconsum, que són crisis del tipus pre-capitalista, que sorgeixen per insuficiència d'una demanda prèvia. La crisi actual és aquella crisi cíclica i periòdica de sobreproducció de capital de Marx. Per entendre això, hem de saber què és capital. Llavors, ja no es confon capital amb diners, capital amb màquina, o capital amb una mera relació de producció. Hem d'entendre el capital com el valor en procés, el valor que busca valoritzar-se a través de l'augment de l'explotació de la classe obrera. Sobreproducció de capital és exactament això, l'augment desmesurat de la productivitat de la força de treball global, dels sectors industrials productius de plusvàlua, lucre i capital. En aquest moviment de recerca del benefici o de manteniment d'una taxa mitjana de benefici, el que passa és que, contradictòriament, el capital, sobreproduint, provoca una caiguda en la taxa de benefici. La sobreproducció de mercaderies és una cosa i superproducció de capital és una altra, malgrat que les dues coses estiguin relacionades. El problema no és una abundància de mercaderies que no poden ser venudes. El problema és una abundància de mercaderies que no poden ser venudes a una determinada taxa de benefici. La crisi actual és exactament això, la tendència a la caiguda de la taxa de benefici que es dona, repeteixo, no d'una forma de llarga durada, sinó d'una forma periòdica i cíclica. L'últim període d'aquesta sobreproducció que vam tenir va ser en els anys 2000/2001 i que ara es repeteix amb una intensitat que encara no pot mesurar-se però que és, certament, molt més gran que l'última.

Per què diu que una crisi de crèdit o de subconsum són crisis pre-capitalistes?

Perquè el que sentim en els mitjans de comunicació és que aquesta crisi és una crisi de crèdit, o una crisi de subconsum, que els treballadors no poden comprar suficients mercaderies. El treballador de l'època del mode de producció capitalista no va ser creat pel capital per ser consumidor. El treballador en el règim capitalista existeix per produir plusvàlua, produir capital. És clar que la tendència és que els treballadors siguem empesos, gairebé permanentment, a un subconsum, a una misèria creixent. Però no és això el que caracteritza, que determina una crisi de superproducció de capital. Recordo una frase de Lenin: quan deien que les crisis eren provocades pel subconsum de les masses, ell deia: «Bo, llavors vostès estan volent una cosa diferent del règim actual, del règim capitalista. Mentre es mantingui el règim capitalista, els treballadors estaran en el subconsum.»

La primera manifestació de la crisi va ser, aparentment, la d'una crisi financera, de crèdit... Les crisis cícliques apareixen abans més com una crisi de crèdit, una crisi financera. La crisi té un ritme definit, començant en la seva esfera més superficial, més improductiva, que és l'esfera financera, després ella cau per a l'esfera productiva, on està el verdader motiu de la crisi, que és la crisi industrial, que revela la incapacitat, en un determinat moment, dels capitalistes per mantenir el creixement de l'explotació o de la taxa de plusvàlua sobre els treballadors. I, si les accions dels capitalistes, a través de les polítiques econòmiques i d'altres mesures d'intervenció de l'Estat no donen resultats, la crisi industrial es fonrà amb una crisi agrícola mundial, tercera i última fase d'una crisi general. És aquest l'itinerari. Recentment, abans d'aquesta crisi d'ara, la revista The Economist va publicar un material molt interessant que jo vaig usar en un dels meus butlletins

anomenat «Euroàfrica» («Bring oct. your models», Economist.com, 31 de Juliol de 2008). Alguns experts de la UE, de la revista The Economist, afirmen que es pot donar una escassetat radical d'aliments a Europa. I ells es refereixen a l'Europa rica. No a l'Europa de l'Est. Parlen de l'eurozona més Anglaterra. I deien que hi podia haver una catàstrofe d'abastiment a Europa en funció del xoc de la crisi econòmica que s'aproximava aleshores. Veieu quina claredat d'anàlisi té aquesta burgesia quan la cosa és important per a la supervivència del capital.

Qui són els responsables per aquesta crisi?

La responsabilitat de la crisi és de la burgesia propietària dels mitjans de producció, que decideix els destins de la producció i de la reproducció social. No parlem d'una «banda de jueus» especuladors o d'uns administradors que guanyen fortunes. No parlo de coses de menor importància per a la crisi, com el capital fictici, a qui els financeiristes responsabilitzen de la crisi. L'especulació no és determinant en el procés d'expansió, acceleració i crisis que es dona periòdicament. El que és determinant és l'acció industrial de la burgesia, la producció desmesurada de plusvàlua i de capital.

José Martins és economista, doctor en economia per la Universitat de París I (Panthéon-Sorbonne), catedràtic a l'àrea d'economia política internacional, redactor del butlletí Crítica Setmanal de l'Economia, autor de diversos llibres, entre els quals: La Riquesa del Capital i la Misèria de les Nacions (1994); Imperi del Terror – Estats Units, cicles econòmics i guerres al començament del segle XXI (2006). El seu butlletí econòmic setmanal es pot consultar en <http://www.criticasetmanal.org/>

*Raquel Varela i Renato Guedes
Reproduït de la revista
portuguesa Rubra, núm. 4,
gener de 2009.*

França

Vaga general a Guadaloupe i Martinica

A causa de l'interès excepcional de la situació creada per la recent vaga general a Guadaloupe i altres colònies franceses, reproduïm la declaració del GSI de l'Estat francès, sobre aquests fets silenciats i/o tergiversats per la premsa burgesa de l'Estat espanyol.

A Guadaloupe, com a "la metròpoli", l'enfrontament amb el govern és inevitable! Des de del 20 de gener, Guadaloupe està paralizada per la vaga gene-

ral. Des del 5 de febrer, els i les treballadores de Martinica empenyen en la mateixa direcció. Les vagues esclaten a la Guaiana, alhora que a l'illa de Reunió un col·lectiu de 25 organitzacions amenaça també de convocar vaga pel 5 de març.

Com a única resposta als 2,5 milions de manifestants del 29 de gener, com a única resposta a la vaga general de Guadaloupe i Martinica, els dirigents de les vuit confederacions que havien convocat el 29 de gener s'han pronunciat per una nova jornada de lluita el 19 de març. Mentrestant han de tornar a l'Elisi per trobar-se amb Sarkozy. Per tant, la urgència d'una resposta positiva a les reivindicacions dels i les explotades es posposa, tant a "ultramar" com a la "metròpoli".

L'exasperació dels treballadors i la joventut és manifesta.

Un passat dolorós sempre present

La vaga general a Guadaloupe ha fet ressorgir en el primer plànol de l'actualitat la realitat del colonialisme en una illa on la història ens interroga a tots. N'hi prou amb recordar la dolorosa exclusivitat de Guadaloupe en abolir l'esclavitud el 1794 i com, sota les ordres de Bonaparte, va tornar l'esclavitud el 1802, una reintroducció que es va fer amb sang: les tropes de L. Delgrès, coronel mestís de l'armada republicana, es van batre fins al final contra el cos expedicionari de Bonaparte. Aleshores Guadaloupe va fracassar en el que Santo Domingo (més tard esdevinguda Haití) va tenir èxit.

La segona abolició de l'esclavitud, el 1848, durant la Segona República, va deixar una població negra formalment lliure però miserable, en mans dels explotadors blancs, els colons, als descendents dels quals s'anomena "békés". Aquesta realitat es va atenuar durant la segona guerra mundial, ja que en el seu curs van renéixer nombrosos moviments de resistència a les Antilles, mentre el règim de Vichy hi regnava, amb mà de ferro, per mitjà de l'almirall Robert.

El 1952, la "massacre de Sant Valentí", amb quatre vaguistes caiguts sota les bales de l'armada, a Moule; quinze anys més tard, el 1967, durant les revoltes del 25, 26 i 27 de maig, al final d'un conflicte de més de tres mesos, el prefecte va donar l'ordre de disparar: 87 morts!

Aquest repàs històric és indispensable per qui vulgui comprendre què hi ha en joc avui a Guadaloupe. Les velles famílies békés són sempre poderoses. Una pugna entre elles determina l'essencial de l'economia de Guadaloupe i Martinica, en relació amb els interessos de les

transnacionals. Resultat: una desocupació del 27% (xifres oficials) que arriba al 60% en els menors de 24 anys; els salaris més baixos i els preus més alts (el 30% més que a la "metròpoli", amb una inflació del doble), i un menyspreu per la població negra que s'expressa de moltes maneres.

Si, a les "DOM", el Blanc és sempre patró o quadre de direcció; el Negre és sempre obrer, empleat i amb freqüència parat o camperol sense terra. Els que tenen les regnes de l'economia són sempre els Blancs que vénen de la "metròpoli" o els békés.

En aquest context, què vol dir el govern Sarkozy-Fillon en afirmar que està determinat a defensar "l'estat de dret" a Guadaloupe? De quin "estat de dret" parlen quan se sap que, durant dècennis, els escàndols, els desviaments de fons públics, la corrupció i el clientelisme freqüents a Guadaloupe, tenen l'origen a París? De quin "estat de dret" parla el ministre Jégo, quan se sap que els grups petrolers, els de les grans distribuïdores, de l'hostaleria o de BTP fan el que volen i sense rendir comptes a ningú sobre les seves actuacions, en el que es fa bé d'anomenar colònies?

Quina solució, a Guadaloupe?

Els guadalupencs ensenyen, a tothom, la convocatòria de vaga general per acabar amb aquesta política, per acabar amb aquest govern! Avui tot el poble de Guadaloupe està representat per l'LKP (Liana kont pwofitsyon - col·lectiu contra l'explotació excessiva) que agrupa 52 associacions, sindicats i organitzacions polítiques (vegeu el nostre comunicat del 25 de gener). Des del 20 de gener la vaga és general. La crida dels diputats locals, el 15 de febrer, a "disminuir la vaga general deixant obrir els comerços", s'ha rebutjat. Els vaguistes comencen a tallar carreteres.

El govern amenaça. Ha trigat

massa temps a prendre la veritable mesura del conflicte i de qui el dirigeix. I Jégo comença a mostrar signes de debilitat; el seu ministre, F. Fillon, el crida a París, però determina, mentrestant, no afluïxar de manera significativa, per por de propagar el foc a les últimes colònies i a "la metròpoli".

Per la seva banda, els treballadors guadalupencs són pacients, molt pacients. Durant més de quatre setmanes han estat en vaga, amb

calma i determinació, haurà estat tan estúpid el govern de prendre aquesta calma com una debilitat? L'aposta del govern Sarkozy-Fillon per deixar podrir el conflicte és, com bé es pot comprovar, un greu error polític.

Aquests darrers dies l'LKP ha posat al govern en l'obligació de respectar els seus compromisos, igualment ha posat en evidència les mentides del ministre de les colònies. Res no està solucionat, doncs: no hi ha solucions sobre l'habitatge; ni sobre els preus; ni sobre l'ocupació; ni, especialment, sobre els salaris. Pel que fa al que és essencial, no res. El govern, el MEDEF (organització patronal francesa) i els seus comandaments locals no afluïxen gens.

Les declaracions sobre "l'estat de dret" estan plenes de velades amenaces i de pensaments retrògrads; des d'ara, les provocacions amenacen de multiplicar-se. Mentre s'està indicant la necessitat de "trencar el sistema monopolístic" d'una economia "que és l'hereva de les sucursals de l'època de la colonització", cridant "a refundar l'economia i després poder també refundar el que és social" (AP 16 febrer 2009), Jégo dona a conèixer l'abast dels enfrontaments que s'estan desenvolupant dins del propi

aparell d'Estat burgès. La por està canviant de camp...

Durant la nit del 16 al 17 de febrer, els enfrontaments entre els manifestants i el CRS es van convertir en revolta. L'aeroport de Pointe-à-Pitre es va tancar. No és hora d'anar endavant? El mateix president (PS) del Consell Regional de Guadalupe reconeix que els diputats institucionals corren darrere del moviment: "és una crisi política, és una crisi institucional, i s'està a la vora de la sedició" (V. Lurel, a France Infos, el 17 de febrer 2009).

La nit del 17, durant la repressió de les revoltes, J. Bino -un sindicalista militant de la CGTG- va caure mort per una bala, en estranyes circumstàncies, tornant a casa després d'un miting.

No és hora ja, a Guadalupe, d'ocupar les fàbriques, els comerços, les explotacions agràries, d'agafar els llibres de comptes? No és temps, en aquesta comunitat, de triar els comitès per definir les necessitats concretes de la població i imposar mesures en conseqüència?

En realitat, Guadalupe es troba en una situació de doble poder, això és, de fet, el que el mateix V. Lurel reconeixia implícitament. Per tant, no és hora que l'LKP prengui el control dels bancs i nacionalitzi la SARA, filial de Total? No és hora que l'LKP assumeixi el poder a Guadalupe, contra les institucions capitalistes colonials i contra els diputats locals que estan units a la preservació de l'ordre colonial?

Això, per descomptat, serà contrari a "l'estat de dret" però serà conforme a l'estat de les necessitats en què es troba submergit un gran nombre de guadalupencs a causa dels capitalistes i del govern al seu servei. El poble de Guadalupe ha de poder decidir el seu futur. Els treballadors de Martinica, Guaiana, Reunió, Mayotte, Polinèsia o Nova Caledònia tenen les mateixes perspectives. Els treballadors de la "metròpoli" tenen el deure de donar suport a les peticions i el combat

dels guadalupencs contra l'estat colonial.

Quina solució, per tothom? Són molts, a les fàbriques i les oficines, els treballadors que ho pregunten. Els originaris de Guadalupe, de Martinica o de Reunió i, en general, tots els treballadors es pregunten: després que la vaga general sigui oberta a Guadalupe des del 20 de gener, per què s'han esperat al 5 de febrer per convocar la vaga a Martinica? Per què, a Reunió, la convocatòria de 25 organitzacions per sortir al carrer és només pel 5 de març, quan, tot i això, les reivindicacions són semblants a les de Guadalupe i de la Martinica?

Però, sobretot, per què, després d'haver decidit el 9 de febrer, els dirigents de les vuit confederacions sindicals de la "metròpoli" van convocar una altra jornada de vaga solament pel 19 de març? El 19 de març, és a dir, sis setmanes després dels successos de la jornada de vaga del 29 de gener, quan tot indica que el govern aquesta determinat a no concedir res tangible a Guadalupe, quan Sarkozy va reafirmar, des del seu show d'una hora i mitja del 5 de febrer, la seva intenció de prosseguir les contrarreformes pro-capitalistes; quan L. Parisot, president de MEDEF, reafirma cada dia la negativa a augmentar els salaris.

Per què esperar, quan els professors-investigadors de 75 universitats estan en vaga des del 26 de gener; i quan, des d'aleshores, els estudiants discuteixen contra la llei "LRU" de privatització de les seves universitats? La resposta és simple: els dirigents de les organitzacions sindicals són en la seva majoria militants del PS, del PCF, dels Verds, del Nou Partit Anticapitalista (NPA, ex LCR) o dels seus satèl·lits respectius.

Aquestes organitzacions lluiten per una Europa social, per una Europa capitalista "reformada", malgrat la crisi sistèmica del capitalisme. No volen una ruptura revolucionària amb la Unió Europea. També, per això mateix, desestimen l'única Europa social possible per als treballadors: els Estats Units Socialistes d'Europa. En canvi, pensen que un nou impuls de l'economia capitalista és possible.

Però Sarkozy ha estat clar: res

de relançar el consum ni d'incrementar els salaris. Des del punt de vista del MEDEF, la més mínima mesura social real és insuportable. Si no, per quina rao s'obstinen a rebutjar, amb el risc d'una guerra civil o fins i tot d'una guerra colonial, una pujada salarial de només 200 euros per als salaris més baixos a Guadalupe? Si, com els treballadors de Guadalupe, volem això, haurem de conquerir-ho mitjançant una lluita àmplia i clarament determinada!

Aquesta lluita serà dura, atès que el govern està esperant l'enfrontament amb la classe obrera. Atès que, com a Guadalupe, la seva resposta a les justes reivindicacions dels treballadors i dels joves serà la repressió.

El 18 de febrer, els dirigents de les confederacions sindicals i la patronal es reuniran a l'Elisi, on es retrobaran amb el que pensen tots ells, que és satisfer les reivindicacions del MEDEF i de les altes finances, volen fer pagar als treballadors i a la joventut la crisi dels capitalistes i dels especuladors. El

18 de febrer haurien de, alhora, abordar també la situació a Guadalupe i a Martinica. Quina barra! Quina vergonya!

Limitant-se, en el que és essencial, a vulgars declaracions de suport, els dirigents, amb els fets, han buscat aïllar els treballadors de Guadalupe, després als de Martinica; juguen amb el fet que el temps que passa treballa a favor del govern, per als capitalistes. Quan es cristal·litza l'atemptat a la gran majoria els treballadors d'aquest país, en primer lloc sobre els salaris i sobre l'ocupació, Sarkozy els explica que tindran, potser, eventualment, feina si renuncien avui a les reivindicacions sobre els salaris! A les empreses, els treballadors se senten molt pròxims als guadalupencs i als martinics en vaga. La propaganda vergonyosa, sobre un suposat racisme anti-blanc a les Antilles, ha fracassat lamentablement. La tensió es torna palpable, l'exasperació està al zenit, com la vigília de les revoltes del 2005. L'enfrontament és, d'ara en endavant, inevitable contra

aquest govern i la seva política al servei dels capitalistes.

Els treballadors de Guadalupe i de Martinica assenyalen el camí!

Els sindicats han de posar-se al servei dels treballadors!

Les centrals sindicals han de convocar vaga general!

Vaga general pels salaris, l'ocupació, l'habitatge, els serveis públics, l'educació pública i la sanitat!

Vaga general per les nostres reivindicacions!

Vaga general per acabar amb aquesta política al servei dels capitalistes!

Vaga general per acabar amb aquest govern i aquest règim!

Vaga general per començar el camí cap a un govern dels treballadors!

*París, 18 de febrer de 2009
Grup Socialista Internacionalista -
Secció Francesa de la Lliga
Internacional dels Treballadors
(Quarta Internacional)*

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-38- 2100220515** (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona

Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona

Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid

e-mail: luchaint@telefonica.net

<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim

viu de la IV Internacional

